

KILÁTÓ

KOMMUNISTA ÍRÓ KAPTA AZ 1965. ÉVI IRODALMI NOBEL-DÍJAT

SOLOHOV KITÜNTETÉSÉNEK VISSZHANGJA A NEMZETKÖZI SAJTÓBAN

A folyóirat formátumra váltó Tiszatáj egy évvel ezelőtt, 1965 januárjában új rovattal, a „Kilátó”-val gazdagodott. Világirodalmi kitekintésre a napilap-jellegű megjelenés idején alig nyílt terünk: csupán „moszkvai tudósítónk”, a Szovjetunióban tanuló tehetséges fiatal költő és publicista, Dalos György leveleit közölgettük, s így volt ez az elmúlt év első felében is, mígnem a szerkesztőség lehetővé tette a rovat terjedelmének növelését. A moszkvai tudósításoknak (melyek közül emeljük ki a Szabó Lőrinc kirgiz költőbarátjának megtalálásáról, illetve a szerző ezzel kapcsolatos ázsiai útból szóló írásokat — 1965. 2. és 11. sz.) ezután is örömmel adtunk helyet, de emellett — legnagyobb örömünkre — a rovatot már „szerkeszthetjük” is: együvé tartozó, egy problémakört érintő, egymásba kapcsolódó írások szervezésével és közreadásával. Ilyen összeszerkesztő igény jegyében közöltünk kritikákat a jugoszláviai magyar irodalom új műveiről (6. sz.), a német (7. sz.), a csehszlovákiai szlovák és magyar (8. sz.), illetve a román szocialista irodalom köréből (12. sz.). Ez a törekvés hívta életre Wittman Tibor kitűnő tanulmányával az élen vietnami összeállításunkat (10. sz.), valamint a kubai irodalom és művészet kérdéseivel foglalkozó „Kilátó”-anyagot (11. sz.). A továbbiakban hasonlóképpen egy-egy problémakörre szeretnénk koncentrálni rovatunkban, még jobban szélesítve tematikát — a politika, tudomány és képzőművészet vonatkozásában például —, munkatársi gárdát egyaránt.

Az egyéves periódus lezárásául egyetlen lehetséges téma: a napjaink legnagyobb világirodalmi szenzációját jelentő Solohov Nobel-díj kínálta és kívánta a „Kilátó” reflexiót. Mert Solohov Nobel-díja nemcsak a Csendes Don, a Fel-törtt ugar és A hazáért harcoltak szerzőjének, nemcsak a szovjet irodalomnak, hanem a szocialista realizmus művészi látásmódjának is elismerő kitüntetése, felbecsülhetetlen értékű propagandája, különösen fontosnak véljük az alábbi — bevalljuk: lehetőségeinkhez mérten nem kis erőfeszítéssel készült — összeállítás közreadását. Minden kommentár nélkül sorakoztatunk egymás mellé — s talán magyarul elsőnek — Solohov Nobel-díjával kapcsolatos nyilatkozatokat, tanulmányrészleteket, cikkeket a világsajtóból: a szovjet, az amerikai, az angol, a francia, a kelet- és nyugatnémet, az olasz, az osztrák és a svájci szocialista vagy polgári újságok, folyóiratok hasábjairól. Az állásfoglalások, köz-
tial a nyugati polgári lapok reflexiói is, kivétel nélkül egyöntetű elismeréssel hódolnak a minduntalan Tolstojjal rokonított Solohov kivételes epikai zsenijének. S az összképet lényegesen az sem módosíthatja, hogy egy-két megnyilatkozás — részleteiben, burkolt vagy nyílt formában — ellenséges tendenciájú. E gondolatokat előrebocsátva ajánljuk az olvasó figyelmébe nemzetközi sajtószemléntek s folyóiratunk egyéves „Kilátó”-rovatát.

KOVÁCS SÁNDOR IVAN

A TASZSZ KÖZLEMÉNYE

TASZSZ. Stockholm, okt. 15. Mihail Solohov szovjet írónak ítelték az 1965. évi irodalmi Nobel-díjat. Ezt a határozatot mai ülésén fogadta el a Nobel-bizottság. (Pravda 1965. okt. 16.)

SOLOHOV TÁVIRATA A NOBEL-DÍJ BIZOTTSÁGNAK

Szívből köszönöm irodalmi munkásságom nagyraértékelését, a Nobel-díjat. Ugyancsak hálásan teszek eleget szíves meghívásuknak és részt veszek a stockholmi Nobel-ünnepségen. M. A. SOLOHOV.

(Pravda 1965. okt. 17.)

ÁVIGNONI VISSZHANG

Avignon városában a napokban zajlott le a Pen Club végrehajtó bizottságának ülése Dante születésének hétszázadik évfordulója alkalmából. Megfigyelői minőségben részt vett ezen az ülésen Georgij Markov, a Szovjet Írószövetség vezetőségének titkára. Az utolsó avignoni ülés idején jött a hír Solohov kitüntetéséről. Georgij Markov Avignonból telefonált, hogy elmondja, miként ünnepelték a szovjet írot a Pen Club ülésén.